

Bedenkingen bij het christelijk Avondmaal

Bij de viering van het Avondmaal, wordt stil gestaan bij het lijden en sterven van de Heer, als verzoening voor onze zonden. Maar de vraag die we ons daarbij stellen is, in hoeverre we misschien bezig zijn met eigendunkelijke godsdienst (rituelen en leringen van mensen – Kol. 2:22-23) in het leven te roepen die God niet bedoeld heeft, omdat we de Bijbel zijn gaan lezen vanuit onze eigen culturele achtergrond en niet vanuit de culturele achtergrond van de Joodse schrijvers.

Toen de Heer “dit is Mijn lichaam ... dit is Mijn bloed ...” zei, heeft Hij **geen nieuwe** viering ingesteld; Hij maakte gebruik van de Seder-maaltijd (die herinnert aan de verlossing uit Egypte) en **voegde er een accent aan toe!** En dat het de Seder-maaltijd betrof volgt uit:

- dat men het Pascha vierde (Luc. 22:7-8)
- dat er meerdere bekers bij gedronken werden (vóór en na de maaltijd – Luc. 22:17-20)
- Dat Paulus van “beker **na** de maaltijd” (1 Kor. 11::25) spreekt, duidt er op dat het een Sedermaal bedoelt te zijn. Bij alle andere maaltijden doet men Kiddush (zegening van de maaltijd met brood en wijn) waarbij de wijn eerst aan bod komt; niet nadien. Daarom kan er niet een gewone Kiddush mee bedoeld zijn.

Maar de Roomse kerk heeft bij haar *afscheuring* van de edele olijfboom er een aparte (*afgescheurde*) viering of gedenkfeest van gemaakt: de Eucharistie. En de Protestantse en Evangelische kerken hebben die viering overgenomen onder een andere naam: Avondmaal.

Toen de Heer een “brood” nam, was dat **géén gegist brood** – want het was matze dat bij de Seder gegeten wordt. En dat past ook; want de Heer zelf is “ongezuurd” – zonder enige zonde of wereldgelijkvormigheid. Wat een aanfluiting is het dan als men de Heer zou gedenken met gewoon gegist brood!

En als er in 1 Kor. 11:25 door Paulus vermeld wordt: “Blijf dit doen, zo dikwijls gij ... om Mij te gedenken”, dan ligt het accent niet op “dikwijls”, maar op “Mij”, want de Korinthiërs hadden er een zootje van gemaakt (zie vers 20-22). Paulus zegt hier m.a.w. “Iedere keer als ge het brood eet en de beker drinkt, op een wijze zoals ik (Paulus) in de vorige verzen (verzen 23-25) heb gezegd, dán (!) verkondigt gij de dood des Heren - anders dus niet!”

Hoe dikwijls? De kerken hebben ons doen denken dat dit liefst zo vaak mogelijk herhaald dient te worden. En welke dag zou daarvoor dan beter geschikt kunnen zijn dan de zondag, de vervanging voor de shabbat die God had ingesteld! Hoe dikwijls? Wel, de verlossing uit Egypte moest voor God slechts één maal per jaar herdacht worden via een Seder-maaltijd.

(M. Achten)